

SANDRA BROWN

Duplacsavar

SANDRA BROWN

Duplacsavar

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Sandra Brown: *Ricochet*
Simon and Schuster, New York, 2006
Copyright © 2006 by Sandra Brown Management Ltd.
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and Lex Copyright Iroda
Translated from the English *Ricochet*
Jacket design by *Jackie Seow*
Jacket art by *David Wu*
Cover photograph by *Corbis*
Author photograph by *Andrew Eccles*

Fordította *Komáromy Zsófia*

Hungarian translation
© by *Komáromy Zsófia*, 2008

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2008

honlap: www.maecenaskiado.hu

Az akciót tizennyolc óra ötvenhat perckor fújták le. Clarence Taylor rendőrfőnök tette meg a gyászos bejelentést a helyi csatornán közvetített sajtótájékoztatón. Komor arkifejezése illet kurtára nyírt hajához és katonás testtartásához.

– A rendőrök és segítők, a parti őrség és civil önkéntesek napok óta megállás nélkül folytatták a kutatást, hogy megmentsék vagy legalább megtalálják az eltűnt személyt. Sajnos emberfeletti igyekezetük ellenére sem bukkantak semmilyen biztató jelre, így kénytelenek voltunk levonni a szomorú következtetést, hogy minden további szervezett keresőakció hiábavaló lenne.

A bárpultnál egymagában iszogató alak felhajtotta maradék whiskyjét, és intett a csaposnak, hogy töltsön újra. A kocsmáros a pohár szájához tartotta a nyitott üveget.

– Nem kéne leállnia, apuskám? Így is épp eleget nyomott már be.

– Csak töltsön!

– Van, aki hazavigye?

A kérdésre mindössze egy fenyegető pillantás volt a válasz. A csapos vállat vont, és töltött.

– Maga hal bele!

Nem, nem én.

Smitty bárja Savannah belvárosának egy kevésbé ismert zugában sem a turistákat, sem a tisztességes helyieket nem vonzotta. Nem az a fajta hely volt, amelyik kellemes kikapcsolódást ígért, még a Szent Patrik-napi országos multságokban sem vett részt. Nem szolgált fel egzotikus nevű koktélokat, csak a legalapvetőbb piákat. A vendég néha kapott a poharába egy összepöndörödött citromszeletet. A csapos most is egy citromot szeletelt unottan, miközben az öreg tévén a híradót nézte. A képernyőn Taylor rendőrfőnök magasztalta éppen a megyei rendőrség, a kutyás keresőosztag, a parti őrség, a búvárok és a jó ég tudja, még ki mindenki fáradhatatlan erőfeszítéseit.

– Vegye le a hangot, jó?

Vendége kívánságára a csapos fogta a távirányítót, és elnémította a tévét.

– Csak azért nyomja a rizsát, mert kénytelen. De

ha jól odafigyel az ember, világos, mint a nap: azt a testet bizony már a halak vacsorálják. – A férfi a pultra támasztotta két könyökét, egyik kezéből a másikba csúsztatgatta az italát, és figyelte a pohárban lötyögő borostyánszín folyadékot. – Elvégre tíz napja már, hogy az a szerencsétlen a folyóban landolt – csóválta fejét pesszimiztán a csapos. – Nincs az az isten, hogy még él. De akkor is marha szomorú ez az egész. Főleg a családnak. Képzelve csak el, milyen lehet, ha sosem tudja meg biztosan, mi történt egy szerettével! – A következő citromért nyúlt. – Jobb bele se gondolni, milyen érzés volna, ha az enyéim közül lenne valaki, akár élve, akár holtan, a folyóban vagy odakint az óceánban, pláne ilyen cudar időben!

Állával a kocsmá egyetlen ablaka felé intett. Az ablaknyílás jóval közelebb volt a mennyezethez, mint a padlóhoz, így alig lehetett kilátni az utcára. Csupán egy vékony fénysugárnak sikerült áthatolnia a terem nyomasztó félhomályán, így a belül ücsörgő reményvesztett alakokhoz a reménynek mindössze egy halovány ígérete jutott el.

Már negyvenyolc órája szakadt az eső, teljesen elárasztva Georgia mélyföldjeit és Dél-Karolinát. Egy percre sem állt el, patakokban ömlött a sötét felhőrétegből. Időnként annyira zuhogott, hogy az ember nem látott át a folyó egyik oldaláról a másikra. Néhány alacsony fekvésű terület valóságos tóvá változott. Akadt út, amelyet az árvíz miatt le kellett zárni. A csatornákat elárasztotta a zavaros víz.

A csapos felitatta ujjairól a citromlevet, és megtisztogatta kése pengéjét.

– Nem csodálom, hogy lefújták a kutatást ebben az esőben. Most már valószínűleg úgysem találják meg a hullát. Ámbár, gondolom, ez azt jelenti, hogy végleg rejtély marad az ügy. Vajon gyilkosság vagy öngyilkosság volt? – Félredobta a törölt, és a söntéspult fölé hajolt. – Maga szerint melyik?

A vendég fátyolos szemmel nézett fel rá.

– Én tudom, mi történt – felelte rekedten.

Hat héttel korábban

Négy napja folyt a tárgyalás a gyilkossággal vádolt Robert Savich ügyében. Duncan Hatcher nyomozó értetlenül nézte az eseményeket. Fel nem tudta fogni, mi történik.

Amint véget ért az ebédszünet, Stan Adams védőügyvéd zártkörű meghallgatást kért a bírótól. Laird bírót éppúgy meghökkenettette ugyan a kérés, mint Mike Nelson államügyészt, de beleegyezett, és a három férfi bement a bíró szobájába. Az esküdtszék tagjai is visszavonultak, így csak a bámészkodók maradtak a tárgyalóteremben, s azon tanakodtak, vajon mi lehet a váratlan megbeszélés oka.

Már vagy fél órája tanácskoztak. Duncan egyre idegesebb lett. Ha rajta múlik, a tárgyalás késlekedés nélkül folytatódott volna, nehogy bármi közbejöhessen, ami fellebbezésre adhat okot, vagy ne adj' isten, semmissé teszi az ítéletet. Türelmetlensége végül a folyosóra űzte, fel-alá járkált, de vigyázott, nehogy hallótávolságon kívülre kerüljön a tárgyalóteremtől. A negyedik emeleti ablakból figyelte, hogyan vontat a csatornán két gőzös egy kereskedelmi hajót az óceán felé. Mivel ez sem csökkentette feszültségét, inkább visszatért a tárgyalóterembe.

– Duncan, az ég szerelmére, ne izegj-mozogj már! Úgy feszkelődsz, akár egy kétéves!

DeeDee Bowen, Duncan társa keresztretjvényt fejtett, hogy elüsse az időt.

– Mégis, mit akarhat az ügyvéd?

– Talán vádalkut akar kötni. Mondjuk emberölés?

– Ugyan már! Savich a tilosban való parkolást sem vallaná be, nemhogy ilyet!

– Szerinted mi ez: kilencbetűs szó, „Elmenekül”?

– Megússza.

Társa bosszúsan nézett rá.

– Hogy megy ez neked ilyen gyorsan?

– Zseni vagyok.

DeeDee ellenőrizte a választ.

– Nem jött be, zsenikém. A „megússza” nem stimel. Egyébként is csak nyolc betű.

A vádlottak padján üldögélő Robert Savich túlzottan is önelégültnek tűnt ahhoz képest, hogy gyilkosság vádjával folyt ellene tárgyalás, bizakodó arckifejezése csak fokozta Duncan aggodalmát. Mintha megérezte volna, hogy a nyomozó nézi, Savich feléje fordította a fejét, és elmosolyodott. Szórakozottan dobolt ujjával a széke karfáján, mintha csak egy fülbemászó dallamra verné a ritmust. Lábát hanyagul keresztbe vetette. Maga volt a megtestesült lelki nyugalom. Bárki, aki nem ismerte, azt hihette róla, hogy tiszteletre méltó üzletember, még ha kissé rebellis is az ízlése a divat terén. Ma egész visszafogottan jelent meg: sűrűre öltönyéhez világoskék inget és levendulaszín nyakkendőt vett fel, bár öltönye szabásáról lerítt, hogy európai darab. Mostanra névjegyévé vált lófarokba kötött, gondosan ápolt haja olajosan csillogott. Többkarátos gyémánt szikrázott a fülében.

Az előkelő ruházat és a feltűnő gondtalanság mind része volt Savich ügyes álcájának, hogy külső szemlélő ne fedezhesse fel benne a lelkiismeret-furdalást nem ismerő, könyörtelen gonosztevőt. Nem ez volt az első eset, hogy letartóztatták és a vádesküdszék elé került: eddig több gyilkosságban, egy gyújtogatásban és jó néhány kisebb bűncselekményben kíséreltek meg ellene vádat emelni. Ám Savich hosszú és mozgalmas pályafutása során csak kétszer került sor tanúvallomások felvételére és valódi tárgyalásra.

Az első eset kábítószerügyletekhez kapcsolódott. Az ítélet felmentette, az állam ugyanis képtelen volt elegendő bizonyítékot felmutatni ellene, vagyis a vád az ítélet szerint gyenge lábakon állt.

A második tárgyaláson Andre Bonnet meggyilkolásával vádolták Savichet, aki felrobbantotta a férfi házáat. Duncan is tagja volt az ügyet vizsgáló szakértő nyomozócsoportnak. A legtöbb bizonyíték ugyan közvetett volt, de úgy hitték, elég meggyőző alapot szolgáltatathat, hogy a bíróság elítélje a vádlottat. Az ügyészség azonban egy zöldfülűnek adta az ügyet, akinek nem volt sem elég sütnivalója, sem elég tapasztalata, hogy meggyőze a teljes esküdszéket Savich bűnösségéről. Az esküdtek képtelenek voltak döntésre jutni, így a tárgyalásnak befellegzett. Ráadásul utóbb kiderült, hogy a fiatal ügyész visszatartott egy perdöntő bizonyítékot. Stan Adams ügyvéd azonban

olyan vehemensen tiltakozott a perújítás ellen, hogy az ügyészség teljesen elbizonytalanodott: érdemes-e egyáltalán újra megvádolnia Savichet. Az ügyet előjegyzésbe vették, de valószínűleg ott is marad, míg piros hó nem esik.

Duncant igen érzékenyen érintette a vereség. Hiába tudta, hogy a zöldfülű ügyész fuserálta el a dolgot, mégis magát okolta, és szentül elhatározta: véget vet Savich bűnözői pályafutásának.

Ez alkalommal a fejét tette volna rá, hogy nem lesz felmentő ítélet. Savich ellen az egyik alkalmazottja, Freddy Morris meggyilkolása volt a vád. Morrisset, a drogdíleret beépített ügynökök rajtakapták, amint metamfetamint készít és árul. Senki sem vonhatta kétségbe az ellene szóló bizonyítékot, gyakorlatilag már el is ítélték, és mivel visszaeső bűnöző volt, hosszú börtönévek vártak rá.

A kábítószerügyi hivatal és a rendőrség illetékes csoportja alkut ajánlott Morrisnak: jelentősen csökkentik a rá kiszabandó börtönbüntetést, ha cserébe feladja a nagy halat, Savichet. Freddy elfogadta az ajánlatot. De még mielőtt az igazságszolgáltatás kivitelezhette volna a gondos tervet, Savich lecsapott Freddyre. A szerencsétlent egy mocsárban, arccal lefelé fekve találták meg, tarkólövés végzett vele.

Duncan meg volt győződve róla, hogy Savich ezúttal nem ússza meg. Az ügyész kevésbé volt optimista.

– Remélem, igazad van! – sóhajtotta Mike Nelson, miközben este felkészítette a nyomozót a másnapi tanúvallomására. – Sok múlik azon, mit mondasz a tanúk padján. – Az ajkát harapdálva, elgondolkodva hozzátette: – Nem lepne meg, ha Adams felhozná az alapos gyanú kérdését.

– Nagyon is megvolt az alapos gyanú, hogy kikérdezzem Savichet – erősködött Duncan. – Freddy első reakciója az alkujánlatunkra az volt, hogy ha csak szóba áll velünk, Savich kivágja a nyelvét. Amikor megvizsgáltam Freddy holttestét, nemcsak azt láttam, hogy péppé zúzták az agyát, hanem azt is, hogy hiányzik a nyelve. Az igazságügyi orvosszakértő szerint még életben volt, amikor kivágták a nyelvét. Szerinted talán ezek után nem volt rá alapos gyanú, hogy Savich a bűnös?

A vér meg sem alvadt Freddy testén, amikor Duncan és Dee-Dee megérkeztek a gyomorforogató helyszínre. Az igazságügyi szövetségi ügynökök és a kábítószer-

port nyomozói egymásnak estek, és azon vitakoztak, kinek a hibájából csúszott ki Freddy a kezük közül.

– Úgy volt, hogy három emberetek lesi minden mozdulatát! – ordított valamelyik ügynök dühösen.

– Nektek meg állítólag négy emberetek állt rá. Ők hol voltak? – üvöltötte vissza a nyomozó.

– Azt hitték, otthon van, biztonságban.

– Tényleg? Hát a mieink is!

– A rohadt életbe! – káromkodott keserűen sóhajtva az ügynök. – Mégis, hogy a fenébe történhetett ez meg?

Teljesen mindegy, kinek a hibájából dőlt dugába az eredeti terv, Freddy pedig már semmiképp sem lehetett hasznukra, így időpazarlás volt ezen vitakozni. Duncan DeeDeere hagyta, hogy tegyen igazságot az egymást szidalmazó bűnüldöző szervek között, ő maga pedig Savich keresésére indult.

– Nem is akartam letartóztatni – magyarázta Duncan Mike Nelsonnak. – Csak azért mentem az irodájába, hogy kikérdezzem. Istenre esküszöm!

– Verekedtél vele, Duncan. Ez ellenünk szólhat. Adams nem fogja hagyni, hogy a történetek elkerüljék az esküdtszék figyelmét. Célozni fog rá, hogy rendőri túlkapás történt, sőt, talán nyíltan meg is vádol. Jogtalan letartóztatás. A fenébe is, fogalmam sincs, mi mindennel fog előrukkolni!

A nyomozó képtelen volt megérteni, mire ez a nagy aggodalom. Számára úgy tűnt, napnál is világosabb az ügy, nincs rajta mit félreérteni. Freddy Morris meggyilkolásának helyszínéről egyenesen Savich irodájába ment. Bejelentkezés nélkül rontott be a helyiségbe, a bűnöző azonban nem volt egyedül. Duncan rendőrségi fotók alapján később Lucille Jonesként azonosította a nőt, aki Savich előtt térdelt, és teljes odaadással fellációt végzett rajta.

Ma délelőtt, ahogy Duncan közölte ezt a tanúvallomásában, csend borult a tárgyalóteremre. Megszűnt az izgás-mozgás. Az addig szunyókáló törvényszolga éberén ült fel. Duncan az esküdtekre pillantott. Az egyik idősebb hölgy feszengve lehajtottotta a fejét. Egy vele egyidősnek tűnő asszonyság láthatóan nem volt tisztában vele, mit is jelent a „felláció” kifejezés. A négy férfi esküdt egyike cinkos vigyorral meredt Savichre, ő pedig úgy méregette a körmeit, mint aki azon tűnődik, elmenjen-e délután manikűröztetni.

Duncan azt vallotta, hogy abban a pillanatban, amint belépett az irodába, Savich a pisztolyáért nyúlt.

– Egy pisztoly feküdt az asztalán. Felé vetette magát. Tudtam, hogy végem, ha a kezébe kerül a fegyver.

Adams talpra ugrott.

– Tiltakozom, bíró úr! Ez következtetés.

– Helyt adok.

Mike Nelson végül is tisztázta az esküdtek számára, hogy Duncan csakis önvédelemből vetette magát Savichre. Hevesen dulakodtak, mígnem a nyomozónak sikerült megfékeznie a vádlottat.

– És miután lefogta Mr. Savichet – folytatta az ügyész –, lefoglalta a fegyvert bűnjelként?

Ezen a ponton vált kényessé a helyzet.

– Nem. Mire megbilincseltem Mr. Savichet, a pisztoly a nővel együtt eltűnt. Egyik sem bukkant elő azóta sem.

Duncan hivatalos személy elleni erőszakért tartóztatta le Savichet. Míg emiatt előzetesben ült, Duncan és DeeDee a többiekkel együtt azon dolgozott, hogy megvádolhassák Freddy Morris meggyilkolásával is. Nem sikerült előkeríteniük a pisztolyt, pedig meg voltak győződve róla, hogy Savich azzal ölte meg Freddy Morrisset. Nem találták meg a nőt sem, így nem volt tőle tanúvallomásuk. Még láb- vagy keréknyom sem állt rendelkezésükre a gyilkosság helyszínéről, a dagály ugyanis elmosta mindet, mielőtt még felfedezték volna a holttestet. Egyedül a többi ügynök vallomása volt a kezükben, miszerint mind halották, amint Freddy rémülten bizonygatta: ha alkut köt a rendőrséggel, vagy akár csak szóba áll velük, Savich előbb kivágja a nyelvét, aztán megöli. Persze Savich sem tudott hihető alibit felmutatni, mivel Lucille Jones nem került elő.

Nelson számított rá, hogy Savich ügyvédje délután alaposan megizzasztja Duncant a keresztkérdéseivel. Ebédidőben igyekezett is felkészíteni rá a nyomozót.

– Azt állítja majd, zaklattad a védencét, és előadja az esküdtszéknek, hogy évek óta haragot táplálsz ellene.

– Az nem kifejezés! – felelte Duncan. – Végtére is nyomorult gyilkos. Kötelességem elkapni a gyilkosokat, esküt tettem rá.

Nelson felsóhajtott.

– Csak arra kérlek, hogy a válaszaidból legyen tiszta: nem személyes ügyről van szó!

12 – Megteszem, ami tőlem telik.

– Még ha igazából az is.

– Megmondtam, Mike, igyekezni fogok. De tényleg az a helyzet, hogy személyes ügy lett a dologból.

– Adams azzal áll majd elő, hogy mivel Savichnek van fegyverviselési engedélye, maga a pisztoly nem terhelő bizonyíték. Vagy azt állítja, hogy egyáltalán nem is volt *semmiféle* pisztoly. Talán még azt is megcáfolja, hogy az a maca ott furulyázott az irodában. Tagadni fog mindent, hogy az esküdtszékot megzavarja, talán még azt is indítványozza, hogy tegyék semmissé a tanúvallomását, mivel nincs, aki alátámassza.

Duncan tisztában volt vele, mi vár rá. Nem először nézett farkasszemet Stan Adamsszel. De már alig várta, hogy túleszen rajta. A bírói dolgozószoba ajtaját szuggerálta, hogy nyíljon már ki, s egyszeriben fel is tárult.

– Álljanak fel! – harsogta a törvényszolga.

Duncan talpra ugrott. Ahogy a három férfi belépett a tárgyalóterembe és elfoglalta korábbi helyét, a nyomozó az arc kifejezésüket fürkészte. DeeDeehez hajolt.

– Szerinted mi van?

– Nem tudom, de nem tetszik a dolog.

DeeDeenek hátborzongató tehetsége volt hozzá, hogy helyesen mérjen fel egy adott szituációt. Igencsak megerősítette Duncan rossz előérzetét. Az is rossz jelnek tűnt, hogy Mike Nelson került a pillantásukat. Stan Adams leült drága öltönyben pompázó védenccé mellé, és megveregette a karját. Duncan gyomra összeszorult a balsejtelemtől.

A bíró fellépett a pódiumára, és jelzett a törvényszolgának, hogy hívja be az esküdteket. Helyet foglalt, és gondosan megigazította a talárját. Egy centivel jobbra tolta az előtte fekvő tálcát a pohárral és a kancsó vízzel, s a teljesen rendben lévő mikrofonnal pepecselt. Miután az esküdtek leültek a helyükre, a bíró így szólt:

– Hölgyeim és uraim, elnézésüket kérem, hogy várakozniuk kellett, de felmerült egy igen fontos tényező, s az ügy nem tűrt halasztást.

Cato Laird közkedvelt bíró volt mind a nyilvánosság, mind a média körében; nem csoda, hisz az utóbbinak valósággal udvarolt. Közel járt az ötvenhez, de megjelenése egy harmincévesé, arca pedig akár egy filmszillagé. Ami azt illeti, néhány

évvel ezelőtt kapott is egy kisebb moziszerepet. A kamera cseppet sem hozta zavarba, a médiában nyugodtan számíthatott rá bárki, aki bűnözésről, bűnözőkről vagy a jogtudományról akart riportot készíteni. Most éppen jól ismert ékesszóló módján beszélt:

– Mr. Adams felhívta rá a figyelmemet, hogy az esküdtszék kiválasztására szolgáló meghallgatás során a tízes számú esküdt nem hozta a bíróság tudomására, hogy a fia beiratkozott rendőrképzésre a savannah-i és Chatham megyei főkapitányságon.

Duncan az esküdtek padjára nézett, és észrevette, hogy a második sorban egy üres hely tátong.

– Basszus! – mormolta DeeDee alig hallhatóan.

– Az esküdt beismerte a mulasztást – folytatta kenetteljes hangon Laird bíró. – Nem állt szándékában megtéveszteni a bíróságot, egyszerűen csak nem mérte fel, hogy ez a részlet mennyiben befolyásolhatja a tárgyalás kimenetelét.

– *Hogy mi?*

DeeDee oldalba bökte Duncant, hogy figyelmeztesse, uralkodjon magán. A bíró rájuk nézett, de zavartalanul folytatta:

– Az esküdtszék kiválasztása során mind a vád, mind a védelem képviselőjének joga van kiszűrni azon egyéneket, akik véleményük szerint nem teljesen pártatlanul hoznának ítéletet. Mr. Adams úgy véli, hogy akinek egy rokona hamarosan rendőr lesz, könnyen táplálhat mély előítéletet bárkivel szemben, aki ellen bűncselekmény vádjával zajlik tárgyalás, főleg, ha ilyen példátlan kegyetlenséggel elkövetett gyilkosságról van szó. – Rövid szünetet tartott, majd ezzel fejezte be: – Egyetértetek az ügyvéd úrral, így kénytelen vagyok a tárgyalást eljárási hiba miatt szabálytalannak nyilvánítani. – Leütött a bírói kalapáccsal. – Az esküdtszéket feloszlatom! Mr. Adams, a védeence szabadon távozhat. A tárgyalást berekesztem!

Duncan felugrott a helyéről.

– Ugye csak viccel?!

A bíró szigorú pillantást vetett rá, és olyan metsző hangon, hogy az a gyémántot is átvágta volna, így szólt:

– Biztosíthatom róla, Hatcher nyomozó, hogy nem viccelek.

Duncan kilépett a padsorok közé, és elment a korlátig. Savichre mutatott.

– Bíró úr, nem hagyhatja, hogy ez az ember csak úgy kísétálgjon innen!

14 Mike Nelson a nyomozó oldalán termett, és a bajsza alatt azt mormogta:

– Higgadj le, Dunk!

– Természetesen jogában áll újratárgyalást kérni, Mr. Nelson – mondta a bíró, és távozni készült. – De azt tanácsolnám, hogy igyekezzen előbb komolyabb bizonyítékot szerezni! Vagy legalább egy szavahihetőbb tanút.

A nyomozó dühbe gurult.

– Azt hiszi, *hazudok*?

– Duncan!

DeeDee mögé lépett, megragadta a karját, és igyekezett a padok között a kijárat felé húzni, ám a férfi lerázta magáról.

– Igazat mondtam a pisztolyról, hisz láttam, szinte füstölgött! A nő is ott volt: talpra ugrott, amint beléptem, és...

A bíró ismét az asztalra vert a kalapáccsal, hogy elhallgattassa.

– A második tárgyaláson majd előadhatja a mondanivalóját. Már ha lesz egyáltalán új tárgyalás.

Savich Duncan előtt termett, vigyorgó arca betöltötte a látóterét.

– Megint elcseszted, Hatcher!

Mike Nelson Duncan karjába kapaszkodott, nehogy a nyomozó átvesse magát a korláton.

– Úgyis lekapcsollak, te rohadék! Vésd a bőrödbe! Tetováld a seggedre! Le foglak kapcsolni.

Savich fenyegető hangon felelt:

– Az biztos, hogy nemsokára látjuk egymást. Pá! – dobott csókot gúnyosan.

Adams sietve eltessékelt az ügyfelét a nyomozó közeléből, ki a teremből. Duncan a bíróra nézett.

– Nem hagyhatja, hogy ilyen könnyen megússza!

– Itt nem én döntök, Hatcher nyomozó, hanem a törvény.

– Hisz *maga* a törvény! Legalábbis elméletben.

– Duncan, hallgass már! – sziszegte DeeDee. – Kettőzött erőfeszítéssel keressük Lucille Jonest. Talán a fegyver is előkerül. Előbb-utóbb ráhúzzuk Savichre a vizes lepedőt.

– Még hogy előbb-utóbb! – csattant fel Duncan szándékosan jó hangosan. – Hiszen már ma lecsukhattuk volna a rohadékot, ha olyan bírónk lenne, aki a zsaruk pártján áll, és nem a bűnözőkén!

– Ó, basszus! – nyögte DeeDee.

– Hatcher nyomozó! – Laird bíró Duncanre meredt. Úgy beszélt, mintha csak égő csipkebokorból intézte volna hozzá a szavait. – Hajlandó vagyok szívességet tenni magának, és szemet hunyni az előbbi megnyilvánulása fölött, mivel megértem, mennyire csalódott.

– Maga lószart se ért! És ha már szívességről van szó, *bíró úr*, megtehetette volna, hogy egyszerűen lecseréli a kérdéses esküdtet! Akkor lett volna esélyünk kivonni ezt a gyilkost a forgalomból.

A bíró arcán megfeszült az izom, ám hangja elképesztően higgadt maradt.

– Azt tanácsolom, azonnal hagyja el a tárgyalótermet, mielőtt még valami olyasmit találna mondani, amit kénytelen leszek a bíróság megsértésének tekinteni!

Duncan a kijáratra szegezte a mutatóujját, Savich és az ügyvédje épp abban a pillanatban távoztak.

– Az a gazember élvezettel öl embert, maga pedig épp most adott neki szabad kezet, hogy ismét gyilkolhasson!

– A törvény alapján hoztam ítéletet.

– Egy szart, maga...

– Duncan, az ég szerelmére! – kérlelte DeeDee.

– ...szembeköpött engem! Szembeköpte mindazokat, akik a pozíciójához segítettek, hisz azt ígérte, hogy szigorú lesz a Savich-féle gazfickókkal. Szembeköpte a társamat, Bowen nyomozót, az államügyészséget, és mindenkit, aki valaha is megpróbálta lekapcsolni ezt a tetűt. Gratulálok, bíró úr.

– Olajra lép.

– Hogy mi van?

– Kilencbetűs szó, azt jelenti, „elmenekül”.

DeeDee hitetlenkedve meredt a társára, amint az beült az anyósülésre, és becsatolta a biztonsági övet.

– Negyvennyolc órát voltál börtönben, és ez az első, ami eszedbe jut?

– Elvégre volt időm gondolkodni a dolgon.

– Az „olajra lép” két szó, zsenikém.

– Akkor is fogadok, hogy ez a megoldás.

– Már sosem tudjuk meg. Kidobtam a rejtvényt.

– Sehogy sem ment, mi? – ugratta Duncan, tudta, mennyire bosszantja ezzel DeeDeet.

– Csak azért dobtam ki, mert nem akartam, hogy bármi is emlékeztessen a kis jelenetre, amit a bíróságon rendeztél. – Elhagyták a fogda parkolóját, és DeeDee egyenesen a belváros felé hajtott. – Képtelen voltál lakatot tenni a szádra, és látod, mi lett belőle! – Duncan némán, tépelődve ült mellette. – Figyelj, én megértem, hogy el akarod kapni Savichet. Mind el akarjuk kapni. De a saját tárgyalótermében sértegetni egy bírót akkor is örülség. Az egész ügyosztálynak ártottál. – Duncanre pillantott. – Persze nekem semmi jogom kioktatni téged. Te vagy a rangidős.

– Örülök, hogy eszedbe jutott.

– Barátként beszélek. Csak neked akarok jót. Csodálom a buzgóságodat, de muszáj uralkodnod magadon!

Duncan egy szemernyi buzgóságot sem érzett, kedvetlenül bámult ki a szélvédőn. Savannah forrt a perzselő napsütésben. A páratartalom elviselhetetlenül magas volt. Minden olyan kókadtnak és elcsigázottnak tűnt, akár ő maga. DeeDee autójának légkondíja szélmalomharcot vívott a hőséggel. Letörölte a homlokáról a verejtéket.

– Reggel lezuhanyoztam, de még mindig börtönzagom van.

– Nagyon rossz volt?

– Nem olyan szörnyű, de nem szeretnék egyhamar visszamenni.

– Gerard pipa rád – mondta DeeDee. Bill Gerard hadnagy volt a közvetlen felettesük.

– Laird bíró hagyja, hogy Savich kísétáljon, és Gerard rám pipás?

DeeDee megállt egy közlekedési lámpánál, és a társára nézett.

– Ne kapd fel a vizet azon, amit mondani fogok, oké?

– Azt hittem, a kioktatásnak már vége.

– Nem igazán hagytál a bírónak más választást. Azok után, amiket neki mondtál, Laird bírónak majdhogynem kötelessége volt a bíróság megsértésével vádolni téged.

– Ezek szerint van egy közös vonásunk a bíró úrral: úgy érzem, nekem is kötelességem sértőnek találni, amit ő tett.

– És ezt a tudomására is hoztad. Ami meg Gerardot illeti, neki muszáj beállnia a sorba. Mégsem hagyhatja, hogy a nyomozói rangos bírókat sértogessenek!

– Na jó, belátom, helytelenül cselekedtem. Leültem a büntetést. Megígérem, hogy a következő Savich elleni tárgyaláson szelíd báránynak leszek, ha cserébe Laird bíró úr kissé engedékenyebben viszonyul hozzánk. Végül is tartozik ennyivel.

– Izé, Duncan...

– Mi az, hogy „izé”?

– Mike Nelson hívott ma délután. – DeeDee habozott, majd felsóhajtott. – Az ügyészség álláspontja szerint nincs elég bizonyítékunk Savich ellen...

– Jól sejtem, hogy nem fog tetszeni, amit mondani készülsz?

– Mike szerint eleve nem volt valami sok esélyünk, valószínűleg úgyszemint ítélték volna el Savichet. Nem fog újratárgyalást kérni, hacsak nem találunk valami bombabiztos bizonyítékot.

Duncan tartott tőle, hogy ez lesz, de ténykényt hallani a hírt rosszabb volt, mint rettegni tőle. Hátrahajtotta a fejét, és lehunyta a szemét.

– Nem is tudom, mit izgatom magam Savich vagy akárki más személtáda miatt. Úgyszemint érdekel senkit. A főügyész valószínűleg jobban haragszik rám, mint arra a vademberre, aki tegnap este megölte a feleségét a rágós disznótoka miatt. A fickó a mellettem lévő cellában ült. Ha egy tucatszor nem hallottam, hogy a ribanc igenis megérdemelte, amit kapott, akkor egyszer sem. – Sóhajtván elfordította a fejét, és a sugárút mentén álló öreg tölgyekre bámult. A fullasztó hőségben még a levelek is ernyedten lógtak az ágakról. – Érted egyáltalán, hogy minek törjük magunkat? – tette fel a költői kérdést. – Ha Savich egyszer-egyszer kinyír egy Freddy-féle drogkeverőt, azzal végül is szívességet tesz nekünk, nem igaz?

– Nem, mert a drogkeverő holtteste még ki sem hűlt, és Savich már gondoskodott az utánpótlásról.

– Akkor ismétlem, minek az erőfeszítés? Nincs meg bennem az a buzgóság, amit említettél. Szarok az egészre. Mostantól kezdve.

DeeDee a szemét forgatta.

– Tudod te, hány éves vagyok? – kérdezte Duncan.

– Harminchét.

– Harmincnyolc. Húsz év múlva tehát ötvennyolc leszek. Addigra megnagyobbodik a prosztatám és összezsugorodik a farkam. Ritkább lesz a hajam, és nagyobb a hasam.

– Az életszemléleted meg kissé pesszimistább.

– Az biztos, az istenit neki! – felelte mérgesen Duncan, és mutatóujjával a műszerfalat böködte, ahogy számba vette az érveit. – Ugyanis addigra még húsz évet melóztam a nagy semmiért! A Savich-félék ugyanúgy fognak gyilkolászni. Mégis, mit ér a munkánk?

DeeDee lehúzódott a járdaszegélyhez, és fékezett. Duncan addig észre sem vette, hogy nem a törvényszéki parkoló felé hajtanak, ahol az autóját hagyta az őrizetbe vétele előtt. A saját háza előtt álltak. DeeDee hátradőlt a széken, és a társához fordult.

– Igaz, balszerencsénk volt. De holnap...

– Balszerencsénk? *Balszerencsénk?* Halottak vagyunk, akár szegény Freddy Morris. Az ügy hallatán összeszarta magát minden drogfutár, akinek valaha is megfordult a fejében a gondolat, hogy alkut kössön velünk vagy a szövetségekkel. Savich arra használta Freddyt, hogy üzenetet küldjön: aki kinyitja a száját, az meghal, mégpedig nagyon csúnya módon. Senki sem fog beszélni – hangsúlyozta az utolsó szavakat Duncan. – Tenyerébe csapott összeszorított öklével. – Nem tudom elhinni, hogy az a sunyi rohadék megint megúszta! Hogy csinálja? Senki sem lehet ennyire szerencsés! Se ilyen okos. Valahol a hullákkal teli útja mentén alkut kötött az ördöggel. A pokol minden démona az ő oldalán áll, nem vitás. De én esküszöm neked, hogy ha bele is döglöm, én... – DeeDee mosolya láttán elhallgatott. – Mi van?

– Ne ijedj meg, de úgy hallom, megint tele vagy buzgósággal!

Duncan mormogott egy-két káromkodást, kicsatolta a biztonsági övet, és kinyitotta a kocsiajtót.

– Kösz, hogy hazahoztál.

– Én is jövök! – Mielőtt kiszállt volna, DeeDee előhúzott egy ruhásákokat a hátsó ülésről.

– Az meg mi?

– A kosztümöm ma estére. Itt öltözöm át, hogy ne kelljen hazamennem, aztán onnan vissza a belvárosba.

– Mi van ma este?

– A díjkiosztó vacsora. – Döbbenten nézett. – Nem létezik, hogy elfelejtetted!

Duncan ujjával végigszántott borzas haján.

– De, teljesen. Ne haragudj, de ma igazán nem vagyok olyan hangulatban!

Ma este aztán végképp nem akart zsaruk között lenni. Nem fült hozzá a foga, hogy társas összejövetelen nézzen szembe Bill Gerarddal, tudva, hogy másnap reggel a főnökének első dolga lesz az irodájába hívni, és istenesen seggbe rúgni. Amit meg is érdemelt a bírósági dühkitörése miatt. DeeDeenek igaza volt: csak rontott a helyzeten, ahelyett, hogy javított volna rajta. Ez pedig igencsak nagy meglepéssel töltötte el Savichet.

A társa lehajolt, hogy felvegye a járdáról az elmúlt két napban összegyűlt újságokat, majd a hírlappal játékosan hasba bökte Duncant.

– Igenis jössz a vacsorára! – közölte, és felment a sorház téglalépcsőjén Duncan otthonának bejárati ajtajához.

Amint bent voltak, Duncan egyenesen a fali hőfokszabályozóhoz ment, hogy a legmagasabb fokozatra kapcsolja a légkondicionálót.

– Hogyhogy nem volt élesítve a riasztó? – érdeklődött csodálkozva DeeDee.

– Örökké elfelejtem a kódot.

– Te sosem felejtesz el semmit. Simán csak lusta vagy. Nem valami bölcs dolog félvállról vened a riasztót, Duncan. Pláne jelenleg.

– Miért, mi van jelenleg?

– Savich. Az a „nemsokára látjuk egymást” igencsak fenyegetően hangzott.

– Bárcsak rám szállna! Akkor legalább lenne okom, hogy megtegyem, amit kell. – Egy székre dobta a zakóját, és a konyha felé indult a folyosón. – Tudod, hol van a vendégszoba és a mosdó – intett a lépcső felé. – Szolgáld ki magad!

DeeDee a sarkában volt.

– Velem jössz arra a vacsorára, Duncan.

– Nem, inkább iszom egy sört, lezuhanyozom, és csinállok magamnak egy sonkás szendvicset azzal az csípős mustárral, amitől könnybe lábad az ember szeme, aztán...

– Zongorázol?

– Nem tudok zongorázni.

– Na persze – gúnyolódott DeeDee.

– Azt akartam mondani, hogy talán megnézek valami meccset a tévében, mielőtt jó korán ágyba bújnék, hogy a pricesen töltött éjszakák után végre a saját ágyamban alhassak! De az az egy tuti, hogy *nem* öltözöm ki, és *nem*

megyek arra a vacsorára. – Kinyitotta a hűtőt, és oda sem nézve kivett egy doboz sört.

DeeDee csípőre tette a kezét.

– Megígérted nekem.

Duncan kinyitotta a sört, és lenyalta az ujjáról a habot.

– Az még a bebörtönzéseem előtt volt.

– Dicséretet kapok.

– Nagyon is megérdemelten. Gratulálok! Rács mögé juttatad a nőcit, aki feszítővassal hullaházba juttatta a férjét. Isteni megézés volt, hogy az özvegyet gyanúsítottad. Büszke vagyok rád! – Megemelte a sörét DeeDee előtt, majd ivott a tiszteletére.

– Nem ez a lényeg. Nem akarok egyedül menni erre a procos vacsorára. Te vagy a kísérem.

Duncan sört prüszkölve felnevetett.

– De hát nem valami fényes bálról van szó! És mióta érdekel téged, hogy van-e *kíséred* vagy nincs? Még soha nem is hallottam, hogy használtad volna ezt a szót.

– Ha nincs *kísérem*, a srácok szétcikiznek. Worley meg a többiek azt mondják majd, hogy ha az életem múlna rajta, akkor se tudnék pasit szerezni. A társam vagy, Duncan. Kötelességed támogatni. Segíts megőrizni a méltóságom a barom munkatársaimmal szemben.

– Hívd fel a zsarut a bűnjelraktárból! Hogy is hívják? Totál bezsong, ha csak rád néz. Ő biztos szívesen elkísérne.

DeeDee fintorgott.

– Kézfogásnál mindig nyirkos a tenyere. Ki nem állhatom a pasast. – Szörnyen bosszúsnak tűnt. – Egyszerűen csak nem akarsz velem mutatkozni.

– Miről beszélsz? Folyton veled vagyok!

– De sosem társasági összejövetelen. Isten ments, hogy valaki azt gondolja, randizunk! Ha egy alacsony, duci, bodros hajú nővel látnak, még odavész a nagy csődör hírneved.

Duncan indulatosan a pultra csapta a sörét.

– Na tessék, most aztán jól felhúztál! Először is, egyáltalán nincs ilyen hírnevem. Másodszor is, ki a fene mondta, hogy alacsony vagy?

– Worley magassági fogyatékosnak nevezett.

– Worley egy seggfej. És duci se vagy! Nagyon is arányos a testalkatod. Csak sok az izmod, mert megszállottan gyúrsz. A hajad meg azért bodros, mert agyondaueroltatod.

– Így sokkal könnyebb bánni vele – felelte védekezően DeeDee. – Egyébként meg honnan tudod, hogy daueroltatom?

– Mert valahányszor megcsináltatom, érzem a szagát. Anyám otthon szokta dauerolni a haját. Napokig bűzlik tőle az egész ház. Apám hiába könyörög, anyám nem hajlandó elmenni a kozmetikai szalonba, mert ott sokat kell érte fizetni.

– Ma már a szépségszalont használjuk, Duncan.

– Én tisztában vagyok vele, de anyám nem.

– Tudnak a szüleid a börtönről?

– Igen – mondta kissé sajnálkozva. – Az egy hívásomat arra használtam, hogy beszéljek velük, mert aggódnak, ha nem halnak felőlem néhány naponta. Tudod, hogy van ez.

– Hát, nem igazán – felelte DeeDee azon a keserű hangján, amely mindig előkerült, ha a szüleiről esett szó. – És Savichről? Duncan vállat vont.

– Úgy adom elő nekik, mintha nem lenne nagy ügy.

– És mit szólnak ahhoz, hogy a fiuk börtönbe került?

– Egyszer már kellett értem óvadékot fizetniük. Kiskorúként alkoholfogyasztáson értek. Akkor alaposan megkaptam a magamét otthon. Ezúttal viszont apa megdicsért, amiért kiálltam amellest, amiben hiszek. Persze azt nem meséltem el neki, hogy micsoda trágár szavakkal fejeztem ki a tiltakozásomat.

DeeDee elmosolyodott.

– Szerencsés vagy, hogy ilyen megértőek a szüleid.

– Tudom. – Duncan tudott róla hogy DeeDeenek feszült a kapcsolata a szüleivel, ezért megpróbálta elterelni a szót a szomorú témáról. – Mondtam már, hogy apa a csúcstechnológia világával ismerkedik? Számítógépen írja a prédikációját. Leमेzen van az egész Biblia, csak egy kattintás a Szentírás! De nem mindenki örül a dolognak. A gyülekezet egyik legöregebb tagja például meg van győződve róla, hogy az internet maga az antikrisztus.

DeeDee elnevette magát.

– Talán igaza is van!

– Talán. – Duncan kézbe vette a sörét, és nagyot kortyolt belőle.

– Engem persze meg se kérdezel, pedig szívesen innék egy diétás kólát, ha akad.

– Bocs. – Duncan kinyitotta a hűtőt, és benyúlt az italért. Hirtelen felkiáltott, és kirántotta a kezét.

– Mi van?

– Tényleg jobb lesz élesíteni azt a riasztót.

DeeDee ellökte az útból, és benézett a hűtőbe. Akárcsak Duncan, hátrahőkölt.

– Hát az meg mi?!

– Ha találgatnom kellene, arra tippelnék, hogy Freddy Morris nyelve.